

PŘEDMLUVA

Za svých teologických studií, když jsme při výuce církevních dějin probírali postavu Martina Luthera a dobu reformace, jsem nabyl dojmu, že se dotýkáme období vesměs duchovně negativního a hlavní postava reformace si nezaslouží důkladnější pozornosti. Díky znalým a myšlenkově nezaujatým přátelům jsem si mohl korigovat svůj pohled na toto období a jeho hlavní protagonisty, ale přesto zůstával na povrchu. Kniha Tomáše Petráčka *Západ a jeho víra* mi pomohla lépe pochopit dějinné souvislosti při veřejném vystoupení Luthera a důsledky jeho učení. Při slovech „církev v době středověku“ automaticky naskočí zkratka „spíše tma než světlo“. Autor věcně dokládá, že pozdní středověk v životě církve nebyl tak zaostalý, jak se tradovalo. Rozvíjely se univerzity, místa skutečných disputací a výměny názorů. Vládla v nich svoboda při hledání nejlepšího pojetí tajemství církve a jejího učení. Pestrá paleta různých bratrstev, která tvořili laici, obohacovala život Božího lidu a byla svědectvím upřímné snahy žít v duchu evangelia. Charitativní činnosti rozvíjely službu bližním. Bylo probíráno jasné oddělení moci duchovní a světské. Ne všichni papežové před Lutherovým vystoupením a za jeho veřejného působení byli nehodní a zesvětštělí jedinci zneužívající své moci ke svému prospěchu. Luther tedy nevyrostal a nevyzrával v době úplného temna, kdy se vytratila jakákoliv autenticita věřícího lidu. Jistě, byly i velké stíny a nešvary, potřeba napravovat mnohé a reformovat v duchu biblického poselství.

Pokládám za velmi cenné, že autor Luthera ani nevynáší na piedestal, ani jej nezatrácuje. Předkládá přesvědčivé argumenty, že Luther a jeho reformace přinesla nejen některé pozitivní duchovní a teologické důrazy, ale též probudila znovu v život to, co už bylo předtím překonáno. Hledal pro prosazení svých vizí oporu a ochranu ve světské vrchnosti, a tím se obnovil proces propojení duchovní a světské moci s neblahými důsledky pro další staletí. Svůj výklad Bible absolutizoval a nebyl ochoten připustit cokoliv pozitivního na papežské službě. I s pomocí mocenských zájmů jednotlivých mocných tehdejšího věta

vznikla nová církev, což nebylo původním Lutherovým úmyslem. To vyvolalo protireakci katolické církve, která zaměřila pozornost na vymezování vůči nauce lutherské církve. Dobře míněná reforma tridentského koncilu se v oblasti teologického bádání v dalších staletích zúžila.

Zápas proti důrazům protestantských reformátorů sílil. Vznikly dva nesmiřitelné tábory, v nichž zavládla myšlenková uniformita a neochota naslouchat jeden druhému. Na katolické straně byla vytvořena podrobná morální kazuistika, která neposkytovala prostor pro svobodné zvažování a posuzování složitých mezilidských vztahů a formování zralého svědomí. Ustálilo se konfesijní křesťanství, které postupně přestalo být svorníkem Evropy. Mnozí přemýšlející duchové těch dob se odcizovali klimatu neustálých věroučných půtek a posilování konfesijních hradeb. Tím byla připravována půda pro odkřesťanštění Evropy. Mám za to, že tyto mnou ve velké zkratce podané autorovy postřehy se opírají o důkladné studium odborné literatury a mohou být přijímány, i když nevyklučují kritické zhodnocení.

V současné Evropě jsme svědky zatlačování křesťanství z veřejného prostoru, mnoho našich soupeřů má malé, nedostatečné, nebo vůbec žádné povědomí o podstatě křesťanství. Vývoj evropských společností se sune svým tempem bez potřeby návratu ke kořenům evropské duchovní a kulturní křesťanské tradice. Tato kniha nám pootvívá dvířka, abychom si uvědomili, že současný stav nevznikl ve vzduchoprázdnu, ale vedl k němu dlouhý staletý proces z doby, kdy došlo k rozštěpení západního křesťanství v 16. století. V tom vidím hlavní přínos knihy, která nás nekomplikovaným způsobem a v přirozené zkratce zve na základě historické analýzy k hlubšímu pochopení i některých současných trendů v Evropě.

Máme skončit u varování a naříkání? Rozhodně ne. I když křesťanů v Evropě ubývá, můžeme pozitivně konstatovat, že snahy o sblížení a spolupráci mezi jednotlivými křesťanskými církvemi sílí. Přes všechny překážky a obtíže došlo i k věroučným dohodám. Zde je dobré připomenout dohodu mezi katolíky a luterány v nauce o ospravedlnění, která se stala kamenem úrazu po Lutherově vystoupení. Papež Jan Pavel II. řekl, že ekumenismus je cesta církve. Před křesťanskými církvemi se rýsuje jediná nosná perspektiva – jít více spolu, ne vedle sebe. Oslovit ty, kdo stojí mimo, silou svědectví o tom podstatném – Ježíšově nabídce a naději. Vzít vážně výrok 2. vatikánského koncilu o hierarchii pravd. V podstatném usilovat o jednotu, při ponechání různosti některých tradic. Dějiny nás naučily, že hledat oporu pro šíření duchovních nabídek ve světské moci je svízelné. Místo konfrontace a vzájemné nedůvěry

je třeba schopnosti naslouchat druhému bez předsudků. To vše se nabízí jako šance pro křesťany v Evropě.

Jsem autorovi vděčný, že mne nasměroval k úvahám, které mi otevřely jiný pohled a nenechaly mne uvelebit se v dosud poznaném. Totéž přeji všem čtenářům.

Václav Malý, biskup
11. 10. 2017